

Rozhovor s pamětníkem panem Jindřichem Richterem

Tým ZŠ a MŠ Brno, nám. 28. října 22

zpracovali: Demeteria Teplá, Marie Basáková, Liliana Teplá, Nikolas Feri

- S panem Jindřichem Richterem jsme se setkali v příjemné brněnské restauraci. Vyprávěl nám příběhy z dětství, které poznamenala 2. světová válka. Ve velmi raném věku před jeho očima umírali lidé.
- Pan Jindřich se narodil 25. 6. 1939 v Brně, do smíšeného manželství. Jeho maminka byla Češka, otec byl Rakušan. Díky tomu, že byli v Česko – rakouském manželství pronásledovaly rodinu problémy jak za, války tak i po ní.
- Rodina bydlela na ulici Úvoz v centru Brna. Pan Richter chodil do školky na blízké Mendelovo náměstí. Kde se stala během náletu spojeneckých vojsk v roce 1944 tragická událost, při které zemřelo mnoho malých dětí.
- Pan Jindřich a jeho kamarádi ze sousedství se šťastnou náhodou zachránili.

p. Jindřich: 3:13 – 3:47 „My jsme vyšli z domu a slyšeli jsme, jak je nálet v běhu, tak jsme jako ze strachu utekli všichni do kostela, do kláštera, se schovat. Pak bylo po náletě, tak ty matky, všechny, to tam letělo, hledalo děti a to. No a moja maminka mě tam našla taky, Jak jdeme z kostela do té školky.

- Ne každý měl takové štěstí jako pětiletý Jindřich a jeho maminka.

p. Jindřich: 4:21 – 4:36 „Tam to bylo strašný, tam děcka nemohly utéct, poněvač oni byly ve sklepech, jako v krytech. Tam šla všechna pára z pivovaru na ně.“

- Pan Jindřich tvrdí, že tenkrát zahynulo 146 dětí, zemřela spousta jeho spolužáků ze školky.
- Událost komentuje:

p. Jindřich: 10:10 - 10:17 „...byl jsem rád, že jsem tam nebyl, že jsem byl schovanej v tom klášteře...“

p. Jindřich: 10:21 – 10:24 „...pánbíček nás zachránil jsme si říkali...“

- Brzy po této události následovalo osvobození Brna a s ním spojený odsun brněnských Němců. Začal v květnu 1945 za doprovodu Rudých gard.
- Mezi vyhnanými Němci, kteří šli pěšky do Rakouska, byl také Jindřich se svou matkou. Otec byl v té době ruském zajetí.
- Byt opustili s 50 kilovým zavazadlem, zbytek museli nechat doma. Pan Jindřich vzpomíná, co si s sebou zabalili. Jinak byli odkázáni na pomoc lidí, které při pochodu potkali.

p. Jindřich: 29:39 – 29:56 „Když nás vyhnali z baráku, tak první co bylo, tak nějaký věci pro mě a pro sebe, aby měla prádlo a do těch padesáti kilo se nedá moc, nějaký chleba a sádlo nebo takhlenc, co tam bylo.“

- Během vyčerpávající pěší cesty, která trvala 3 a půl dne, zažil Jindřich další nepříjemné zážitky, které se mu vryly do kůže.
- Ti, kteří už neměli sílu jít dál zesláblí padali na zem, kde zůstali bez pomoci.

p. Jindřich: 6:12 – 6:32 „ To bylo taky smutný, starý lidé, třeba v mém věku, dnešním, sotva chodili, no a jak spadl, tak se nečekalo. Rusáci ho zastřelili, aji ti naši čeští, ty Rudý gardy to dělaly.“

- Jindřich a jeho matka snášeli cestu poměrně dobře. Jedna z večerních zastávek při pochodu se mu však málem stala osudnou. Se svými kamarády založili na nevhodném místě malý ohýnek.

p. Jindřich: 28:41 – 28:52 „Jak byl vítr, tak to vlítlo na ten seník nebo slámu co v tom byla, no a už to bylo hotový.“

- Malý viníci požáru, byli vojáky velmi rychle dopadeni. Stráže chtěly problém řešit po svém.

p. Jindřich: 8:23 – 8:32 „Ožralej Rus nás tři postavil ke stodole a chtěl nás zastřelit.“

- Dříve než se tak stalo, zastřelil útočícího vojáka jeho nadřízený.

p. Jindřich: 8:33 – 8: 44 „Matka moje po letech říkala, to byl jedinej Rus co tam byl rozumnej, že vás nenechal zastřelit.“

- Přes všechny překážky se po válce v komunistickém Československu setkala celá Jindřichova rodina.
- Život v tehdejší době pro ně nebyl lehký, ale vydrželi to. Stejně jako většina obyvatel v naší zemi.
- Dnes žije spokojeným rodinným životem.
- Během vyprávění jsme pochopili, že naše problémy s akné a láskou jsou v porovnání s Jindřichovými zážitky z dětství vlastně úplně nic.
- Jsme rádi, že jsme se s ním mohli setkat a že žijeme právě v této době.